

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 października 2013 r.

sprawy **K. L.**,

skazanej z art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 i in. k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 grudnia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 2 sierpnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć kosztami postępowania kasacyjnego skazaną K. L.

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanej okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono rażącą obrazę art. 452 w zw. z art. 170 k.p.k., mającą decydujący wpływ na treść wyroku, a polegającą na nieuwzględnieniu wniosku o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka M. O., zawnioskowanego *implicite* w apelacji oskarżonej, w sytuacji, gdy świadek ten był jedyną i bezpośrednią osobą, z którą kontaktowano się w celu uzyskania przedmiotowych kredytów.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu ostatniemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzut kasacji okazał się być bezzasadny w stopniu oczywistym.

Przede wszystkim zauważyć należy, że wbrew treści zarzutu kasacyjnego, w apelacji obrońcy w ogóle nie zamieszczono wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka M. O. Zresztą sam autor kasacji w jej zarzucie stwierdza, że dowód z tego świadka został zawnioskowany „*implicite*”. Na rozprawie odwoławczej obrońca, poza poparciem apelacji, przedłożeniem kserokopii aktów urodzenia i zgonu oraz zaświadczenia, jak też złożeniem wniosku o zasądzenie kosztów udzielonej oskarżonej pomocy prawnej z urzędu, innych oświadczeń nie składał, w szczególności wniosku dowodowego nie zgłosił (por. k. 1750-1752). Jedyna wzmianka apelacji na temat powołania na świadka M. O. znalazła się w jej uzasadnieniu, gdzie stwierdzono, że: „*przesłuchanie w charakterze świadka M.O., poprzez którą K. M. uzyskał kontakt i dostęp do osób odpowiedzialnych za uzyskanie kredytu po stronie banku, jest konieczne i zasadne*” (k. 1735). W ocenie Sądu Najwyższego, taki *passus* zawarty w treści uzasadnienia apelacji nie może być uznany za wniosek dowodowy. Stosownie do przyjętego w literaturze i orzecznictwie rozumienia wniosku dowodowego, jest nim żądanie przeprowadzenia dowodu, czyli oświadczenie postulatywne (zob. M. Cieślak, *Zagadnienia dowodowe w procesie karnym* [w:] *Marian Cieślak. Dzieła wybrane*, Kraków 2011, t. I, s. 302; podobnie postanowienie SN z dnia 25 lipca 2007 r., V KK 178/07, *LEX nr 307799*). Przedmiotowy fragment uzasadnienia apelacji nie może być uznany za wniosek dowodowy, gdyż warunku tego nie spełnia, tj. ogranicza się on do informacji o źródle dowodowym i konstatacji, że jego przeprowadzenie było dla postępowania przydatne.

Jasne jest dla Sądu Najwyższego, że skoro nie został złożony w postępowaniu odwoławczym wniosek o przesłuchanie M. O., to po stronie Sądu Apelacyjnego nie było potrzeby podjęcia decyzji w jego przedmiocie. Podkreślić

trzeba, że apelacja została sporządzona przez podmiot fachowy, któremu nie są obce reguły składania wniosków dowodowych. W tej sytuacji podnoszenie w kasacji obrazy prawa przez nieuwzględnienie wniosku o dopuszczenie dowodu, nie może okazać się skuteczne.

W powyższych względów orzeczono jak w sentencji.